

„Celá HDV“ je taková nespojitá nesourodá, více-méně nepropojená **směsice mých názorů** za 37 let v oborech fyziky, jaderné fyziky a kosmologie, a to jen těch, kterým jsem porozuměl (kterým jsem byl schopen porozumět) i bez hluboké znalosti matematiky.

„Vlastní HDV“ původní a první jsem začal především s úžasně krásným nápadem, vizí, že Příroda sama staví-realizuje veškerou hmotu z dimenzí dvou časoprostorových veličin, potažmo jsem zahájil úvahy snahou zda lze pro tuto vizí postavit „**novou dvou-znakovou zápisovou řeč**“ (kterou jsem doslova vynalézal) čili „transformací“ dosavadní zápisové techniky všech jaderných interakcí, (v těžším případě i chemických interakcí) a to v systému „nul a jedniček“, respektive rovnou dvou znaků „x“ a „t“ ; budou representanty dvou základních fyzikálních veličin Vesmíru, tj. časoprostoru. <http://www.hypothesis-of-universe.com/index.php?nav=e>

Za 37 let jsem, ...shrnuto asi takto :

= Vymyslel, předvedl a provedl (a dokázal jsem to jako prvotinu, která ještě nikdy nebyla takto projevena ...na papír) stavbu dvouznakových vzorečků všech elementárních částic. Zhotovil jsem přehledné tabulky. Provedl jsem přepis (substituce) všech jaderných interakcí, všech rovnic jaderné fyziky do dvouznakové řeči, do dvouznakových zápisů. – To je, a bylo hlavní náplní „vlastní HDV“.

Pak navíc v průběhu 37 let, při diskusích a studování odborných článků i učebnic a hledání podpůrných fyzikálních poznatků pro HDV, jsem vyslovil ještě 16 názorů-intuicí „navíc“ s úmyslem a snahou podpořit HDV:

= **01)** Navrhuji, respektive prosazuji časoprostor jakožto 3+3Dimenzionální. Tedy to, že i čas má dimenze, není to skalár. Nejsem první kdo si to už myslí. Podrobně o tom na web-stránkách i v diskusích.

= **02)** LT není „transformace“ , ale pootáčením soustav....

= **03)** Základním důvodem pro objevení se hmoty v tomto Vesmíru po Velkém třesku je „křivení“ sítě 3+3 dimenzí čp. Každý „křivý stav“ časoprostorových dimenzí už prezentuje nějaký hmotový stav. (elementy nebo pole). Křivením dimenzí vesmír vyrábí hmotu.

= **04)** Do názoru fyziků, že vakuum „vře“, že vakuum je „pěna“ jsem přidal názor, že tam „vřou, pění“ 3+3 dimenze čp, a že **proto** může být samotné vakuum stavem hmotovým, možná tou temnou-česnou hmotou (hustota je stejná, ale této č.hmoty ve vesmíru přibývá). Ve vakuu vyskakují virtuální páry částic a antičástic, právě proto, že vakuum „vře“ a toto „vření“ je vlastně křivení, multikřivení všech 3+3 dimenzí časoprostoru. V souladu s „kvantováním vakuu“.

= **05)** Gravitační vlna je – jak sami fyzikové říkají – vlnou (křivostí) samotného časoprostoru, čili vlnou 3+1 dimenzí čp. Pak ovšem musí i gravitační vlna být „stavem hmoty“ a mít nenulovou hmotnost. Ptal jsem se fyziků kam zmizela hmotnost po splnutí dvou černých děr. Neodpověděli.

= **06)** Kritizuji '*higgsův mechanismus*', tj. „rozdávání“ hmotnosti po vesmíru jakýmsi „higgs-bozonem“. http://www.hypothesis-of-universe.com/docs/g/g_072.pdf

= **07)** Tvrdím, že čas neběží nám, ale my běžíme jemu, tedy my-hmotu-lidé „putujeme, posouváme se“ vesmírem „po časové dimenzi“ a ukrajujeme na ní intervaly, které pak vnímáme jako plynutí času.

= **08)** Ač netvrdím že LT je špatně, tak přesto se domnívám, že dilatace času „na letících objektech“ neexistuje, že i tam plyne čas „původním tempem“, že dilataci času na tom letícím

objektu pouze pozorujeme v naší základní zvolené soustavě pozorovatele, „pozorujeme“ tím, že dilataci vyhodnocujeme z informací, které z objektu doletěly, tedy vyhodnocujeme záření, které má rudý posuv.

= **09)** Přednáším novinku : princip „horkého bramboru“, tedy princip střídání symetrií s asymetriemi. K této myšlence (s vysvětlením jinde) připojuji názor, že není nezbytné, a možná ani žádoucí, hledat rovnici, která by spojila OTR a QM, že obě mohou být, koexistovat, „vedle sebe“ právě s ohledem na princip střídání symetrií s asymetriemi.

= **10)** Mám názor, že v galaxii nechybí žádná hmota, že zjištěný pohyb ramen galaxie „jako gramofonová deska“ se sice správně pozoruje, ale špatně vyhodnocuje jakože chybí v galaxii hmota. Nutno vyhodnocovat podle Newtonova zákona nikoliv tak, že se bude dosazovat do „vzorečku $F = \Sigma M \cdot m / r_i^2$ “ za vzdálenost mezi dvěma tělesy „ r “ „rovná úsečka, ale musí se dosazovat „ r “ „úsečka v oblouku“ v důsledku toho, že pro Pozorovatele velmi vzdáleného, je už časoprostor v samotné pozorované galaxii zakřiven nezanedbatelně, a tak Newton neplatí jako v soustavě rovné-euklidovské.

= **11)** Myslím si, že Heisengergův „princip neurčitosti“ je nedořešen, nedovysvětlen, je (asi) pochopen jen z části, a že by měl být doplněn činitelem $\Delta t/t$ Vysvětlení „proč“ tak navrhuji, mám popsáno jinde.

= **12)** V komplexu HDV pak navrhuji myšlenku, už cca 15 let , že Vesmír nezačal ve Velkém třesku, ale už existoval před VT, a to jako stav 3+3D časoprostoru, který byl-je nekonečný plochý euklidovský a tudíž bez hmoty, bez polí, bez toku plynutí času (ač časové dimenze tam jsou) bez rozpínání prostoru. Pak v duchu „střídání symetrií s asymetriemi“ nastala změna stavu takového před-bigban-gového stavu (nikoliv „výbuch světa“) „skokově“ a čp se skokově multizakřivil do „čp-pěny“ zvané plazma...; takže i to plazma je svou podstatou jen a jen multizakřiveným samotným časoprostorem. A dál pak se vesmír (v posloupnosti střídání symetrie s asymetrií) „nerozpíná“, ale „rozbaluje“. Rozbaluje se do globálních stavů čp stále více plochého čp, a souběžně na pozici planckových škál zůstává jako to plazma v podobě „vřící pěny“ dimenzí čp. Nejsem sám kdo se tak domnívá :

Astrofyzik Christof Wetterich z Heidelbergu navrhuje, že za pozorovaným rudým posuvem nestojí rozpínání vesmíru, ale postupné zvyšování hmotnosti částic v důsledku působení skalárního kosmonového pole. Jeho teorie je ovšem zřejmě netestovatelná. Dále :

<http://www.osel.cz/10054-jsou-na-obloze-stopy-predchazejicich-vesmiru.html> ;

<https://www.ulozto.sk/!5ZzRGbhFm/zip-sv-34-penrose-cykly-casu-2013-pdf> ; [Prošel náš vesmír perfektním kosmologickým Velkým odrazem?](#) ; [Žijeme v cyklickém vesmíru, který prostupuje přízračné pole?](#)

= **13)** Geneze zesložit'ování hmotových struktur se děje ve vesmíru jako „pyramidální“ a to v duchu „filozofie kvalita krát kvantita je konstantní“. http://www.hypothesis-of-universe.com/docs/aa/aa_037.pdf

= **14)** Prohlašuji v úvahách, že linearizace gravitace je matematický švindl, podvod na „principu“.

= **15)** Fyzikové by měli přehodnotit smysl rudého posuvu ve spektrech. Já se domnívám, že ono „posouvání“ čár ve spektru není oním Hubbleovským „axiální“ rozpínáním Vesmíru, ale je to (důkazem) r o z b a l o v á n í se stavu nesmírné křivosti dimenzí čp, stavu „singularity“ po Třesku (stavu plazmy) do nynější globální „skoroplochosti“ čp, a zároveň s tím i „výroby“ „lokálních“ svinutých=kompaktifikovaných geonů=vlnobalíčků z dimenzí pro elementární částice. Jakoby se „jistá část čp“ rozbalovala a v té rozbalené 3+3D pak „plavaly“ lokální stavy 3+3D nerozbalené, tj. vlnobalíčky elementů hmoty + „polorozbalených polí“.

http://www.hypothesis-of-universe.com/docs/aa/aa_047.pdf

.....
<http://www.fsps.muni.cz/emuni/data/reader/book-8/03.html>

Cíle vědy jsou:

1. **deskripce** (popis)
2. **explanace** (vysvětlení)
3. **predikace** (předpověď)
4. **pochození** událostí
5. **řízení**

Poznání je objektivní a verifikovatelné – lze ověřit správnost postupu jiným výzkumníkem.

.....
Hypotéza je vyslovená domněnka, výpověď, jejíž platnost se pouze předpokládá, ale je zároveň formulovaná tak, aby ji bylo možno potvrdit nebo vyvrátit.

Vědecká hypotéza je přijatelný předpoklad (pouze předpoklad) umožňující vědecké vysvětlení nějakého jevu, formulován tak, aby ji bylo možno potvrdit nebo vyvrátit.

Hypotéza je tvrzení *o podstatě* ..., o podstatě určité reality ve světě, je to vědecky zdůvodněný předpoklad možného stavu skutečnosti. Na počátku vědeckého poznání stojí domněnka, kterou hypotéza rozpracovává. Hypotéza již musí být podložena celou řadou faktů vytyčujících nám další směr výzkumu. Hypotéza vzniká, když pátráme po nutné souvislosti mezi fakty, vyžaduje práci badatele, aby mohla být potvrzena či vyvrácena. V tomto procesu je často možné fakta vyložit několika různými hypotézami, které pak v dalším bádání ověřujeme. Hypotéza musí být slučitelná s co největším počtem faktů, jichž se týká. Můžeme-li na základě faktů vytyčit více hypotéz, upřednostňujeme tu hypotézu, která vysvětluje větší počet faktů. Zároveň platí pravidlo **Occamovy břitvy**, tzn. že jednodušší vysvětlení je pravděpodobnější. Zjistíme-li v průběhu ověřování hypotézy další fakta, musíme je do vysvětlení zahrnout, nebo hypotézu vyvrátit. Hypotézu nelze nikdy dokázat, pouze potvrdit nebo vyvrátit.

V hypoteticko-deduktivních metodách by měla být hypotéza vyvratitelná v tom smyslu, že je možné, že se později prokáže její nepravdivost – obvykle pozorováním. Je tedy třeba podotknout, že pokud je hypotéza potvrzena, neznamená to nutně, že je i prokázána, zůstává nadále vyvratitelná.

.....
 Hypotéza: domněnka; předpoklad (tvrzení, výrok) o vztahu mezi proměnnými, který platí do okamžiku, kdy je popřen; je východiskem pro tvorbu teorie a vývoj vědy (Hartl, 2004, s. 86).^[1]

Páté kritérium se nazývá **falzifikační**. S tímto přístupem přišel **Karl Popper**. Lze ho vyjádřit slovy: Pravdivé je to, co jsme ještě nevyvrátili. Je totiž jednodušší vyvrátit nepravdu než dokázat pravdu. Její limitace však spočívá v tom, že pro vyvrácení teorie nám stačí jeden důkaz. Vedle toho budou existovat nesmyslné teorie, proti kterým důkazy nejsou, a proto budou považovány za pravdivé.^[7]

Slovo:

hypotéza, hypothesis

Význam:

- **předpoklad, domněnka, navržená [teorie](#)**
- **tvrzení nebo soubor tvrzení, který má vysvětlit určitý okruh jevů, pozorování či vědeckých [problémů](#) a který lze výzkumně ověřit – může se jednat buď o prozatímní domněnku, odhad usměrňující výzkum (pracovní h.), nebo může být považována za vysoce pravděpodobnou s ohledem na doposud zjištěná [fakta](#)**

.....
 Pozor nezaměňujte hypotézu s výzkumnou otázkou. Hypotézy jsou tvrzení, musí být tedy tvořeny v oznamovací větě. Platnost otázky nelze verifikovat, protože platné jsou všechny otázky.

Nezapomeňte, že hypotézu budete sami ověřovat, musí tedy být ověření schopná. Platným výstupem v žádném případě není konstatování, že hypotézu nelze ověřit. Je možné, že k podobnému konstatování dojde vědec při zkoumání komplikovaných systémů, ale Vy jako autor základní vědecké práce jste de facto na začátku, a proto Vaše hypotézy musí být ověřitelné. Dosáhnete toho tím, že lze změřit všechny proměnné, které hypotéza obsahuje.

.....

<http://medkult.upmedia.cz/Keywords/hypoteza-2/>

Hypotéza

Posted on [07/10/2015](#) by [Zdenka Burešová](#)

Definice

Hypotéza [z řeckého hypothesis – předpoklad, domněnka (Hubík 2006, 5)] je základním nástrojem vědeckého výzkumu prováděného hypoteticko-deduktivní metodou. Má podobu tvrzení o vztahu či souvislosti dvou či více proměnných. Její formulace předchází sběru dat, jež mají následně hypotézu a tím i celou výchozí teorii vyvrátit či koroborovat (dočasně potvrdit).

Obecná charakteristika pojmu

Hypotéza je obecný výrok, který vyslovuje tvrzení o vztahu dvou či více proměnných, tedy dvou či více jevů v realitě. Jedná se o základní metodologický a heuristický prvek současné vědy, používaný především (ale nikoli výhradně jen) v rámci hypoteticko-deduktivní metody. Úvahy o hypotézách a jejich úloze ve vědě se objevují již v antické logice u Aristotela (Hubík 2006, 5–6), základ hypoteticko-deduktivní metody položil Descartes v ideji teorie jako deduktivního systému (Hubík 2006, 7).

V rámci kvantitativních výzkumů jsou hypotézy nepostradatelnou součástí testování určité teorie. Z této teorie jsou hypotézy odvozeny a na jejím základě podávají tvrzení o vztahu určitých znaků (jevů v realitě). Tvrzení jsou následně testována pomocí dat získaných v konkrétním výzkumu – po porovnání dat s tvrzeními jsou pak hypotézy buď zamítnuty, nebo přijaty jako platné.

S hypotézami se lze setkat i v induktivním kvalitativním výzkumu – zde však nejsou východiskem pro testování teorie, ale pomůckou pro interpretaci a pro vznik nové teorie.

Výjimečně mohou hypotézy mít i formu tázací věty, obecně se ale doporučuje spíše forma věty oznamovací. Hubík (2006, 23) pro to uvádí následující důvody: „Výroková forma hypotézy má oproti jiným možným formám (například oproti otázce) – následující výhody: jednoduchost, **verifikovatelnost**, (tedy že lze ověřit správnost postupu jiným výzkumníkem) **falsifikovatelnost**, („falsifikatelnost“, čili prokazatelnost) srozumitelnost.“

Poznámka pod čarou :

V Česku vychovává pan profesor širokou veřejnost svými přednáškami .. tak, aby nebyla matena bludy poblouzněnců, a rovněž své žáky právě tak, aby i oni **zásadně náročně vědeckými rigorózními postupy** odhalovali šarlatány, mašibly a zneuznance a .. a svými recenzními výroky **prokazovali = verifikovali** jejich poblouznění (závěrečným výkřikem : „sračky“) , viz ukázka jednoho takového Kulhánkova recenzenta vědy web-odkaz :

http://www.hypothesis-of-universe.com/docs/lh/lh_006.pdf

14.09.2018